

Zordon

(REGÉNYRÉSZLET)

A tél lassan adta meg magát a fenyvesekben, a hó már csak foltokban állt a tobozokkal keveredett vizes avaron. Az apró tisztavízű patakok megáradva rohantak lefelé, partjaikon élelem után kutatott a medve, mely valami tévhit szerint téli álmot alszik. A falusiak tudják: hideg évszakban bármikor számíthatnak arra, a sűrűből éjszakánként felbukkanó vadállat leszedi kertjeikről a léceket, hogy bejuthasson a hátsó udvarba. A fákon éneklő erdei madarak felröppentek egy szarvascsorda közeledtére, de hamarosan újra elfoglalták helyüket egyre hangosabban üzengetve egymásnak a halovány reggeli fényben. A száraz bokrok megmezzörrentek, alóluk róka villant elő, majd rögtön el is tűnt egy fatörzs mögött. Az égbolt adventi színekben várta a meleget, a láthatár világos vörös volt, mint a süvöltő tolla.

Zordon bezárta kopott autóját, kalapját mélyen fejébe húzva gyalogolt ki a merdek dombon a lovarda irányába. Kissé félt most az egyedüllétől, megborrongott, amikor szél recsegett az ágakat. Nyugtatni próbálta magát:

– Ha medve lép elé, úgyszólván tehetetlen vagyok, pár pillanatig tart majd a rémület, és kész... Semmit nem tudok tenni ellene... Főlegesen félek, jöjjön, aminek jönnie kell.

Korholni kezdte önmagát:

– Nem értem, miért hozom magam ilyen veszélyes helyzetekbe, csúfos lenne az előbb elgondolt halálom, hol marad így a féltékeny férj fejszéje? Hirtelen mezzörrent egy áfonyabokor. Zordon felkapta fejét a neszre. Szíve hangosan kalapált, miközben összeszorult torokkal tekintett a hang irányába.

Pista, a lovászfőnök közeledett felé.

– De megijesztettél! Mit keresel itt?!

– Adjon Isten! Ma ellopták egyik lovunkat. Tűvé tettük az egész erdőt, a közeli hegyeket, kutattunk utána a patakok mentén, hátha itattak is útközben a tolvajok, de hiába... A gazdámhoz tartok, hogy megmondjam neki: ló továbbra sincs.

Szótlatlanul baktattak egymás mellett a köves úton felfelé. Az istállók előtt kutyaugatás fogadta őket. A lovász csendet parancsolt az ebekre, majd beléptek a gazda szobájába. A kopott faágy fölötti pókhálós falon régi nyergek lógtak. A kályhában tűz ropogott, a lovarda tulajdonosa épp szerény ebédjét készítette. Hagymát aprított a szalonnás rántottába. A belépőkre pillantott:

– Isten hozott, Zordon, foglalj helyet, és tarts velünk az evésben, ha már ilyen kár ért minket. A múlt heti területi lóversenyen még én vehettem át a legszebb lónak járó díjat, erre meg...

Zordon kezét a szájához tette, hogy mosolyával ne keltsen gyanút a lovas gazdában, aki részletezni kezdte a tolvajlást.

Ebéd után lóra ültek. A harcosnak első lovaglása jutott eszébe.

– A lóra úgy ülünk fel, hogy az állat bal oldalához állunk, megfogjuk a nyereg két végét, bal lábunkat a kantárba tesszük, jobb lábunkat pedig átlendítjük a nyereg fölött. Amint kényelmesen elhelyezkedtünk a nyeregben, mindkét talppáránkat a kantárba helyezzük, sarkunkat felfelé feszítjük, majd szorosan két kézbe fogjuk a kantárt, hogy a ló érezze, irányítjuk őt, nem pedig kirándulni visz minket. Ha mindez megvan, enyhén az állat szügyébe rúgunk, mire az elindul – magyarázta egykoron Pista, a lovászfű.

Zordon nagyvárosokban töltötte élete legjavát, ennek ellenére vérében volt a lovaglás. No, nem annyira, mint egy nőnek, de határozottan pattant most is a rozsdavörös ménre, s elindult.

Pista most sem állhatta meg utasítások nélkül, hisz ez volt a munkája, ezért kapta a szalonnás rántottát.

– Engedd lazábbra kicsit a kantárt, ne baszd szét a ló száját! Egyszerre mozogj a lovaddal, ne ugrálj fölöslegesen rajta!

Enyhe szél fúj, körbe mindenütt hatalmas fenyők lengették ágaikat. Keskeny erdei ösvényeken ügettek lovaikkal, elől haladt a lovarda tulajdonosa, mögötte Zordon, a végén pedig Pista. Egy tisztásra érve Zordon megelőzte vendéglátóját. Sarkával erősebben rúgott a ló szügyébe, s hármat rándított a kantárszáron, hogy vágára fogja a mént, amelyet nem kellett sokáig nógatni, száguldani kezdett. A harcos igyekezett könnyedén huppanni vissza a nyeregbe, hogy ne törje fel a ló marját, miközben kezei összeszorították a kantárszárat. Az állat egyre gyorsabban szedte lábait, patájától csak úgy döngött a száraz föld. Lehajló ágak alatt haladt el, hátha egyikükön ott marad gazdája, ő pedig megszabadul terhétől. Zordonnak ezért folyton kapkodnia kellett fejét. Épp kalapját tartotta fél kézzel az örült hajszában, amikor kicsúszott jobb lába a kengyelből. Kínos küzdelem kezdődött. A ló megérezhetett valamit, mert még vadabb vágába kezdett. A harcos bal kézzel a kantárt tépte, jobb kezével pedig az állat sörényébe kapaszkodott, s kétségbeesetten próbált nyeregben maradni. A következő másodpercekben tenyere a mén oldalát és mellkasát lapogatta, amelyről már patakokban fojt a víz. Nyugalmat igyekezett parancsolni az alatta száguldó állatra, ám az fejét rázva vágázott tovább. Képek villantak Zordon agyában. Látta magát lezuhanva egy árokban, halántékából vér folyt, végtagjai többé nem mozdultak. Hirtelen hatalmas ordítást hallott háta mögül:

– Hóóó nye!!!! Állj!!!

Pista volt az. A mén engedelmeskedett, s pár ügető lépés után megállt. Zordon félelemtől és szégyentől vörös arccal helyezte vissza lábát a kengyelbe, majd megköszönte a segítséget.

– Igazán jelezhetnéd máskor nekünk, ha vágtaiba fogsz! A lovaink nem hagyják el egymást, ezért nekünk is vágtaoznunk kellett... S amikor meg akarod állítani a mént, hátra helyezed a testsúlyod a farára, hogy nehéz legyen emelnie a hátsó lábait, s visszaálljon ügetésbe, nem pedig előrebuksz a nyakára, mint egy bábu!

Alighogy ezt kimondta a lovasz, nagy szürke csődőre felágaskodott, s nyírtani kezdett két lábon, ő maga pedig csermelyként folyt a ló hasa alá... Zordon egy szempillantás alatt lepattant ménjéről, megragadta az ideges csődör kantárszárát, majd felsegítette a lovaszt, aki elképzelni sem tudta, mi történt vele, ezért zavarodottan bámult maga elé kalapját porolgatva. Ekkor értette meg a harcos: a ló olyan, mint az asszony. Ha rajta vagy, vásáron a bőröd, a gyönyör pedig csak feledteti: éles pengével játszol.

